

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

בואנה, אמריקה

כששאר העולם התעסק בחגיגות הקורונה, אני צברתי כמה חוויות מרתקות אצל הדוד סם

כובעים וכפפות, ערוך לאולימפיאדת החורף בסקי ומר-גיש כמו פיניאטה אנושית. אני בדרכי לפגוש שני שדר-נים יהודים, ג'וש וליאל ממגזין אינטרנטי בשם טאבלט, שמנהלים פודקאסט שבועי פופולרי בענייני יהדות חדשה ו"קולית". הם החיבור המודרני בין הצעירים היהודים, שלא ממש פוקדים את בתי הכנסת, ליהדות.

לא יוצא לי להתראיין הרבה באנגלית, ואני שומע את הפה שלי מחפש את המילים הנכונות ותוקע כל כמה שניות "יו נואו", ולא מצליח להימנע מזה. אבל ככה זה, יו נואו. בשבת הופעתי בפני קהל ישראלי בעיר. האירוע התקיים בבית כנסת, מה שלא יכול לקרות בישראל ומתקבל פה בטבעיות. בתי הכנסת הם מרכז למפגשים קהילתיים ותרבותיים, וכוללים אולמות להופעות. בקהל יושבים אנשים שעזבו את הארץ לפני 50 שנה. לא כולם ממש יודעים מי אני ומה אני רוצה מהחיים שלהם, אבל מתברר שהם רואים טלוויזיה ישראלית ומכירים את גיבורי הריאליטי בארץ יותר טוב ממני.

הציניות שלנו כישראלים מקבלת פה ממד רגשני וציוני, ואני מסיים את הערב בסדרה אינסופית של סלפים.

האיג'לט

צריך מזל בחיים, ואני מצליח להתגנב לשלוש שעות הופעה של האיג'לט במדיסון סקוור גארדן. מופיעים כאן שארי הלהקה המקורית - דון הנלי, ג'ו וולש והבסיסט טי מוטי בי שמידט - מחזוקים בזמר הקאנטרי הנודע והמזוין וינס גיל ובריקון פריי, בנו הצעיר של גלן פריי, שנפטר במפתיע לפני ארבע שנים, ונראה ונשמע בדיוק כמוהו. ההופעה כוללת שני חלקים. בראשון ביצוע של אלבום מם המצליח בן ה-43 "הוטל קליפורניה", מיא' ועד צ'ק אאוט, בליווי תזמורת של 40 נגנים ומקהלה; ובחצי השני כל שאר להיטי הלהקה.

כדי להזכיר לנו מה היה פעם, עולה לבמה בתחילת המופע שחקן לבוש במדי קפטן של אונייה (מקווה שזו לא אוניית הקורונה) ומניח מחט של פטיפון על תקליט ויניל של הלהקה. אחר כך תעלה לבמה שחקנית צעירה, שיש מצב שלא ראתה בחייה פטיפון, ותהפוך את התקליט ליט לצידו השני.

הם מנגנים ושרים בהרמוניה מושלמת, ומספר הלהיטים שלהם יכולה להחזיק גם חמש שעות של הופעה. לקהל של בני 50 ומעלה הם מזכירים את הנעורים האבודים משנות השבעים. אני חושב על הלהקה שלי, שגם לה יש קהל מתגעגע, וסיכוב הופעות שצפוי בעוד חודש בארה"ב.

הפעם זה יהיה בלי מירון, וזה יהיה עצוב. ●

yairn@israelhayom.co.il

אבל כל מי שחלף מתישהו בעולמות הרוק הישראלי ידע על קיומו של פיטר גרנט (המנהל האגדי של להקת לד זפלין) הישראלי. כמו גרנט, גם מירון היה טיפוס מיוחד, ולא תמיד קל לסובבים אותו ולמי שבאו איתו במגע. צבר מחוספס, שאי אפשר להתעלם ממנו, עם נוכחות חזקה, כריזמה כובשת, גבוה, חר-אבחנה, מהיר תגובה, מהיר חימה, וללא מורא. כשפגש גברת שעניינה אותו, נהג לשאול אותה ביי-שירות: "את רוצה להיות חברה שלי?". סגנון שבעידן ה-MeToo הפך טיפוסים כמוהו לפחות אטרקטיביים.

נסענו יחד למאות הופעות בארץ ובעולם, והוא סיפר לנו סיפורים על שנות השישים בלונדון ודאג לנו כמו שמנהל להקת רוק דואג לכוכביו. מירון היה בעל חוש צדק מפור-תח, וכשהרגיש שמישהו עושה לו עוול או מנסה לתחמן אותו, היה "נכנס בו", בלי הנחות ובקלות נמרצות. היה לו טעם מוזיקלי מפותח ואוסף תקליטים אדיר, ואף שלא היה מוזיקאי בעצמו, היו לו חושים חדים איך מוזיקת רוק צריכה להישמע ולהיראות.

הוא היה ילד תל-אביבי של שנות החמישים, שמצא את דרכו אל עולם המוזיקה לצידו של אריאל זילבר. אחרי שהיה שומר סף במועדונים של לונדון בשנות השישים, עבר עם להקת כוורת כתאורן, הקים את "בטי בם", חברת ההגברה החלוצית והמובילה של עולם המוזיקה בישראל, והביא ארצה (יחד עם שוקי וייס ויהודה טלית) עשרות אמנים בינלאומיים, כמו אריק קלפטון וג'ו קוקה.

את מירון אפשר היה גם לה-ריח. ענן חזק של עישונו האקד-זוטיים ליווה אותו לכל מקום שאליו הלך, ולא פעם במהלך הופעה ירעתי שהוא לא רחוק ממני רק מזה שהרחתי ענן עז של ריח מתקתק מעופף לכיווני.

מירון השאיר אחריו שלושה ילדים צעירים, שנוצרו בגיל מאוחר יחסית. בשבילם הוא מירון האבא, ואולי הם היו מעדיפים אבא רגיל שמתנהג כמקובל, ולא כזה שמד-תלבש ליום הורים בבית הספר במכנסי שרוואל עם ציורי לבנות והופך כל ג'ימבורי לסניף של וודסטוק. אבל יבוא יום והם יבינו שהוא האבא שכל אחד היה רוצה, האבא הכי קול ורוקנרול שיכול להיות.

הגעתי לעיר עם טמפרטורה אפס, קור שלא ניתן לתאר. אני עטוף בשבע שכבות של מעילים, כובעים וכפפות, ערוך לאולימפיאדת החורף ומרגיש כמו פיניאטה אנושית

שישי קר

הגעתי לעיר עם טמפרטורה של אפס מעלות, קור שלא ניתן לתאר במילים. אני עטוף בשבע שכבות של מעילים,

לצערי לא יצא לי לנסוע השבוע לסיין ולהשתתף בחגיגות הקורונה. במקום זה נאלצתי להסתפק בכמה ימים בניו יורק, שם היו לי כמה משימות. אנחנו מקיימים ערב התרמה לחיילים בודדים בחסות דני בן שושן, ישראלי שהשתקע בארה"ב בשנות השישים והקים רשת מפוארת של מועדוני ג'ז בשם בלו נוט. אני מכיר את דני ומשפחתו כבר יותר מ-30 שנה. הוא דמות אהובה בעולם הג'ז, שרה ווהן לא עולה לבמה אם הוא לא בא לארח לה לחברה, בי. בי. קינג פתח איתו מועדון במי-רכו מנהטן, סטיבי וונדר, בילי ג'ואל הרבי הנקוק וכל מי שניגן ג'ז עבר אצלו במועדון.

הגברת הראשונה הצליחה לרגש אותו עם הסיפור שלה על החיילים הבודדים, והוא נרתם. אנחנו בקומה התחתונה של מסעדה יוונית מפוארת, ודני דאג שיגיעו החברים שלו, שישראל חשובה להם ושיודעים לתרום.

מירון

באחד הבקרים שלי בניו יורק קיבלתי את הטלפון עם הידיעה המרה שכה חששתי לקבל. המנהל של להקת תי-סלם ב-30 השנים האחרונות וחבר קרוב, מירון רכטמן, נפטר בטרם עת.

מירון היה מבוגר מחברי הלהקה ב-15 שנים, אבל היו לנו יחסים של חברות קרובה. אני אפילו נסעתי איתו פעם לטיול "אחרי צבא" לג'מייקה, המדינה שאהב, דרך ניו יורק. הימצאותי בעיר בדיוק כשהודיעו לי על מותו החזירה אותי לחוויות המי-שותפות שלנו מלפני 30 שנה. מירון תמיד דיבר על מותו. כשקנה מצלמת וידאו חדשה, מה שהיה אז חדשני מאוד, ביקש לצלם אותי מאלתר הספר שלו.

בסרטון שצילם לאחרונה הוא מודיע בחדר המדרגות של דירתו, בקול רועם ובריא, לבוש במכנסי משבצות וחולצת "בטי בם" (חברת ההגברה שלו), ובחיקוי מצמרר של עובד חברה קדישא: "עכשיו ייצא מסע ההלוויה של המנוח מירון רכטמן משער הגאולה". ואז טרק את הדלת על החיים.

מירון היה איש לא מוכר של מאחורי הקלעים, שהגיע לקדמת הבמה פעמיים. פעם כששר את המשפט "להפיל את הבניין" בשידור "או שאתה שר או שלוקחים אותך מפה" של אלון אולארצ'יק ולהקת טנגו, ופעם כשעלה לבמה עם חמור בהופעה של שלום חנוך עם "מחכים למשיח" בהיכל התרבות.